

ขวัณหยา

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ขออนุญาตเล่าความฝัน”

กราบนมัสการหลวงพ่อกี่เคารพ เนื่องด้วยเมื่อคืนนี้คือคืนวันที่ ๒ มกราคม ลูกฝันร้ายแต่รู้สึกตัว มาพิจารณาไตร่ตรองดูแล้วกลับเป็นความฝันที่ดี คือลูกฝันว่า ลูกเดินทางไปไหนไม่ทราบ ไปคนเดียว เดินเท้าไป ไม่มีแฟนกับลูกๆ ไปในฝัน มีคลองน้ำขวางหน้าอยู่ ไม่มีทางข้าม มีแต่ต้นมะขามเทศ รอยคนตัดแล้วล้มพาดคลองน้ำ ลูกเลยเดินไป หนามมะขามเทศแทงเข้าที่เท้าเจ็บแต่ทนได้

ตอนเดินข้ามไป พอไปอีกฝั่งทางเดินกลับกลายเป็นคลองน้ำ มีแต่ซากศพกองทับถมกัน สูงเท่าเอวตลอดทางเดิน ลูกเดินไปลุยไปอย่างทุลักทุเล ศพมีตลอดทางเดิน แต่ในฝันลูกไม่กลัวพยายามเดินลุยไปๆ ศพก็เริ่มลดลงๆ แต่ทางเดินก็ยังยากลำบากเหมือนเดิม เดินไป ศพก็ค่อยๆ หายไป แต่กลายเป็นคลองน้ำตื้นๆ ประมาณหน้าอก ลูกก็เดินลุยน้ำไป แต่ในความรู้สึกว่า ได้น้ำนั้นแม้ไม่มีศพข้างบน แต่ก็มีเนื้อศพเน่าและตกตะกอนจมอยู่ใต้น้ำ ลูกก็ยังเดินต่อไป

จนมีความรู้สึกในฝันว่า เดินเหนื่อยแล้วจึงก้มลงเพื่อดำน้ำไป ลูกดำน้ำไปสักพักก็มองเห็นน้ำสะอาดอยู่ข้างหน้า มีแสงแดดส่องลงมาได้น้ำ ลูกดำน้ำใกล้จะถึง แต่ลูกรู้สึกตัวตื่นขึ้นเสียก่อน

หมายเหตุ : ลูกมาใส่บาตรฟังธรรมหลวงพ่อกี่ ครูบาอาจารย์เมื่อ ๓๑ ธันวาคม และ ๑ มกราคม วันที่ ๓๑ พ่อแม่ครูจารย์เทศน์โดนตัวลูกคือ “ทำบุญก็ได้ แต่ไม่ลงมือทำ” ลูกอธิษฐานหวังพ้นทุกข์ แต่ไม่มีความเพียร วันนั้นลูกน้ำตาตกบนศาลา

วันที่ ๑ เทศน์ครูบาอาจารย์ให้พรปีใหม่ “สวัสดีสติ สวัสดิสมาธิ สวัสดิปัญญา” ซึ่งลูกไม่เคยสวัสดิกับมันเลย ลูกจึงตั้งใจว่าลูกจะเริ่มตั้งใจภาวนาจริงๆ จังๆ ในปีนี้

แล้วเมื่อ ๒ มกราคม ลูกก็ฝันเจ้าคะ ลูกรู้สึกดีใจในความฝันและตั้งใจภาวนาเอาจริงเอา
 จังดังที่ตั้งใจไว้เจ้าคะ

ตอบ : ทำยสุดนี้ขออาราธนาให้อยู่กับเขา ว่าอย่างนั้นไปเลย

คำว่า “เป็นความฝัน” ความฝันมันฝันอย่างหนึ่ง แต่เวลาเขาบอกว่าสิ่งที่มันจุดประเด็น
 ของเขาคือว่าเวลาฟังเทศน์ตอนเช้า ฟังเทศน์ตอนเช้าไง ตอนวันสิ้นปีเวลาฟังเทศน์แล้วมัน
 สะเทือนใจ สะเทือนใจที่ว่า เราชาวพุทธเราไม่จริงไม่จัง เราไม่มีการประพฤติปฏิบัติ

ในการประพฤติปฏิบัติมันก็เหมือนเรา เวลาในชีวิตประจำวันของเรา เวลาตกกลางวัน
 แล้วตกเย็นแล้วเราจะหาที่พักผ่อน เราไปเดินออกกำลังกายก็เพื่อสุขภาพของร่างกาย

แต่ถ้าคนมีสติปัญญา เวลาอยู่ที่ไหนก็ได้ เวลาพระกรรมฐานที่บวชใหม่ๆ พุทโธทั้งวันทั้ง
 ค่ำๆ จะเดินไปไหนก็หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ถ้ามีสติสัมปชัญญะรักษาจิตของตน
 อันนั้นมันเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเรานะ คนที่ทำต่อเนื่องไปๆ

แต่เวลาทำแล้วกิเลสต่างหากที่มันเข้ามายุมาแหย่ใจ ชีวิตของเราก็มีความทุกข์มาก
 พอแรงอยู่แล้ว เราจะต้องมาทนทุกข์ทรมานกับการควบคุมดูแลใจของเราทำไม เรามีความสุข
 สบายใจของเราไม่ดีกว่าหรือ

คำว่า “มีความสุขมีความสบายใจ” นั้นเป็นช่องทางของกิเลสไง ความสุขความสบายใจ
 มันสบายใจในเรื่องอะไรละ มันก็สบายใจเรื่องโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศอยู่กับ
 โลกนั้นเขา

คนเราถ้ามีสติปัญญา คนที่มีสติปัญญานะ เขาจะคิดเล่นนะ ชีวิตนี้มันคืออะไร ชีวิตนี้มา
 จากไหน ชีวิตนี้มีค่าเท่าไร มันย้อนกลับมาที่นี้ไง ถ้าย้อนกลับมาที่นี้ ทรัพย์สมบัติเป็นวัตถุธาตุ
 วัตถุธาตุที่มีอยู่ประจำโลกไง แต่หัวใจของเรามีคุณค่ามากกว่า ถ้ามีคุณค่ามากกว่ามันก็
 ย้อนกลับมาที่นี้ไง ถ้ามันย้อนกลับมาที่นี้ได้ ถึงบอกว่าสิ่งที่เป็นธรรมๆ นะ

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่ว่าเขาฝันเมื่อวันที่ ๒ เพราะว่าเริ่มต้นจากมาที่วัด มาที่วัดตั้งแต่หลวง
 พ่อเทศน์ตั้งแต่วันปีใหม่

วันปีใหม่มันก็เป็นการเตือนสติใจ เวลาวันปีใหม่ ปีใหม่ก็เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่ไง ถ้าเริ่มต้นชีวิตใหม่ ชีวิตใหม่ก็เป็นอารมณ์ความรู้สึกแค่เวลามันเพียงคืนขึ้นปีใหม่ก็แค่นั้นนะ สองวินาทีแล้วอีก ๓๐๐ กว่าวันมันปล่อยใจสบายตามสบายมันเลย

แต่ถ้าเวลาเรามีสติปัญญาเนะ ไซ้ คนเกิดมาเวลามันทุกข์มันยากเนะ เวลาคนทุกข์คนยากเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ เจ็บไข้ได้ป่วยแล้วเนะ คนทุกข์คนจนเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วเขาต้องทำมาหากินเลี้ยงชีพของเขาอีกเนะ ทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้อน ทุกข์ทั้งร่างกาย ทุกข์ทั้งจิตใจ

แต่ถ้าเราบางคนเกิดมามีอำนาจวาสนา ความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่มี ความเจ็บไข้ได้ป่วยไม่มีนี่ลาภอันประเสริฐ ถ้ามีลาภอันประเสริฐแล้วเราก็ดูหัวใจของเราต่อเนื่องกันไป ถ้าหัวใจต่อเนื่องกันไปมันก็เป็นประโยชน์กับเราเนะ

ฉะนั้นบอกว่า เรื่องของความฝัน ฝันว่าเดินไปในลำคลองไปเจอซากศพ

อืม! อันนี้มันเป็นสิ่งที่ว่ามันน่าฟัง เวลาคนเขาฝันเขาก็ฝันไปเที่ยว ฝันไปเรื่องต่างๆ แต่เวลาฝันบางคนฝันไปแล้วไปเห็นผีเห็นนางต่างๆ ก็อีกอย่างหนึ่ง ใ้ฝันมันฝันแล้วมันไปเห็นซากศพ แล้วซากศพแล้วมันเดินไป ถ้าจิตใจของเรามีความกล้าหาญพอ ถ้ามีความกล้าหาญพอถึงเดินบนซากศพนั้นได้ไง ถ้ามีความกล้าหาญไม่พอมันขยะแขยง มันกลัว มันหาทางหลบหลีก ถ้าอย่างที่ว่าเวลาไปเจอซากศพแล้วยังมีสติสัมปชัญญะเดินต่อไป อันนี้มองว่า เออ! มันมีวาสนา ว่าอย่างนั้นเลยนะ

ถ้ามีวาสนา นี่มีวาสนา การฝันๆ การฝันเป็นการชี้ทาง มันเหมือนกับคนทำนายทายทัก ถ้าทำนายทายทักว่าเราจะเป็นคนดีๆ คนนี้น่าจะเป็นคนดี ถ้าเราทำความชั่วเราก็เป็นคนชั่ววันยังค่ำ เขาก็บอกเราเป็นคนชั่วๆ แต่เราทำความดีเราก็เป็นคนดีของเราวันยังค่ำ

ฉะนั้น สิ่งที่น่าจะเป็นวาสนาที่ว่า เราเห็นว่าเราฝันว่าเราเดินทางไปแล้วในทางนั้นมันมีแต่ซากศพเดินผ่านไป

มันเป็นแนวทางในการภาวนา ถ้าในการภาวนานะ มันเป็นแนวทางการภาวนา ถ้าเป็นแนวทางภาวนามันเกิดกับเรา เออ! มันก็น่าคิดเนาะ แต่เราทำให้ได้เนะ เราก็มาฝึกหัดของเราไป

แล้วถ้ามาฝึกหัดของเรา ให้อธิบายที่เห็นชากศพ เห็นสิ่งใดนั้นวางไว้ นั่นนะมันเป็นการทำนายทายทัก คำว่า “การทำนายทายทัก” มันชี้แนวทางของเราใช่ไหม ทีนี้เราจะเอาความจริงเลยละ จะเอาความจริง เราฝึกหัดภาวนาของเขาไป

ที่เขาว่าเขาจะมาฝึกหัดภาวนา มาฟังเทศน์หลวงพ่อก็เกิดความมุมนะ เกิดความมั่นใจว่าจะทำ

ถ้าจะทำนะ อันนี้ถ้าบอกว่าอย่างนั้นนะ เวลาหลวงตาท่านไปพูดไป เวลาหลวงปู่ท่านเทศน์สิ่งใดแล้วหลวงตาท่านเอาไปใคร่ครวญแล้วขึ้นไปถามหลวงปู่ท่าน หลวงปู่ท่านยังดีใจ “เออ! มันยังมีคนเก็บไปคิด”

คือมันเป็นประโยชน์ไง เทศน์แล้วมันไม่สูญเปล่าไง เทศน์แล้วมันไปตกอยู่ในหัวใจของใครบ้าง แล้วใครเอาไปใคร่ครวญบ้าง มันเป็นประโยชน์ไง

นี่ก็เหมือนกัน ฟังหลวงพ่อบุญตั้งแต่วันปีใหม่ไป ก็เลยตั้งใจว่า ต่อไปนี้จะทำจริงทำจัง ขึ้นมาเสียที ไม่ได้แต่อ่อนหวานเอา

ถ้าเราจะทำจริงทำจังขึ้นมา มันก็เป็นประโยชน์ไง เป็นประโยชน์ว่าปลูกเรา นี่ไง สิ่งที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านคุ้มครองดูแลหัวใจของลูกศิษย์ลูกหานี้ไง กว่ามันจะมีหลักของมัน กว่ามันจะภาวนาของมันเป็น

ถ้าเป็นแล้วเป็นธรรมทายาท จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงใดก็แล้วแต่ถ้ามีประสบการณ์ในหัวใจ ใจดวงใดก็แล้วแต่ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ ในหัวใจนั้นมันต้องสมบูรณ์สมบูรณ์มา มันต้องทราบกิเลสของมันมา มันต้องแผดเผากิเลสในใจของมันมา ถ้ามันแผดเผากิเลสในหัวใจ มันจะรู้ถึงวิธีการ รู้ถึงเห็นโทษของกิเลสไป แล้วเห็นคุณของสติ เห็นคุณของสมาธิ เห็นคุณของปัญญาไป

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นะ ท่านเห็นคุณในในความสงบสัจ ท่านเห็นคุณในการไม่คลุกคลีกัน ท่านเห็นคุณ คำว่า “เห็นคุณ” มันเป็นการบอกแนวทางว่า คนคนนั้นเขาสงวนรักษาหัวใจของเขา ถ้าเขาสงวนรักษาหัวใจของเขา เขาต้องเห็นคุณค่า คนที่จะทำอย่างนี้ได้ต้องเห็นคุณค่าของมัน มันทำสิ่งนี้มา นี่ครูบาอาจารย์ท่านทำของท่านมา

แล้วอย่างพวกเราปฏิบัติใหม่เราก็ว่ามันจะเป็นอย่างนั้นๆ เหมือนกับเข้าเซเวนเลย ชื้อ
เอา ชื้อเอา อยากได้เอาตามความพอใจ

มันไม่เป็นอย่างนั้น มันจะเป็นขึ้นไปเพราะเราตั้งสติ เราฝึกหัดของเราขึ้นมา เราจะต้อง
ปลุกต้นแห่งพุทธะ ต้นไม้พุทธะขึ้นมาในใจของเรา

การปลุกต้นไม้เราต้องมีกล้า มีกิ่งพันธุ์ เวลาเราปลูกลงไปแล้วเราต้องรดน้ำ เราต้องดูแล
รักษา ถ้ามันขึ้นมา มันมีความร่มเงาร่มเย็นในใจของตน นี่คือการปฏิบัติไง ปฏิบัติอย่างนี้ไง

ฉะนั้น สิ่งที่บอกว่า มาวัดมาฟังเทศน์หลวงพ่อกแล้วมันมีความสะกิดใจ แล้วมันไปฝันที่
บ้าน

ฝันนี้เป็นอำนาจวาสนาของเราทำนายทายทักใจของเรา เพราะอะไร เพราะฝันมันเป็น
ฝันของเรา ใครไปฝันแทนกันได้ ถ้าอำนาจวาสนามันเป็นการทำนายทายทัก เราจะทำเป็นความ
จริงของเราขึ้นมา ถ้าทำความจริงของเราขึ้นมาก็ฝึกหัด

ในเว็บไซต์เยอะแยะเลย จะช่องทางไหนก็ได้ ฝึกหัดให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาจากใจ
ของเรา ถ้ามันฝึกหัดเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม ขวัณกำลังใจ ของขวัณปีใหม่ ขวัณหาย เราก็
แสวงหาของเราขึ้นมาให้มันมีขวัณมีกำลังใจขึ้นมา

ประเพณีของชาวนาเขามีขวัณตั้งแต่เครื่องกลกรรมของเขา มีขวัณทำอะไรเขาเคารพ
บูชาของเขา การเคารพบูชาคือการถนอมรักษา การรักษาเครื่องใช้ไม้สอยของเขาเพื่อการทำ
หน้าที่การงานของเขา เขามีขวัณไง ขวัณประจำเครื่องใช้สอย

ไอนี้เราขวัณในหัวใจของเรา เห็นไหม ขวัณหาย เรื่อยหาขวัณของเรากลับมา แล้วถ้าเรา
ตั้งตัวปฏิบัติของเราได้ พอเราตั้งตนของเราได้ อตุตา หิ อตุตโน นาโก ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เวลา
มันสันติภูมิเป็นกลางหัวใจของตน มหัทศจรรยๆ มหัทศจรรยในใจของเรา ถ้ามันพิจารณาของมัน
ขึ้นมาได้อย่างนั้นมันจะเป็นประโยชน์กับเรา

นี่พูดถึงผู้ที่ปฏิบัตินะ เขาขอเล่าให้ฟังเฉยๆ เล่าให้ฟังนะ พอเล่าให้ฟังมันก็บอกว่า
เพราะว่าฟังเทศน์แล้วมันสะเทือนใจ แล้วก็ไปฝันของตัวเองดีขึ้นมานั่นเป็นบุญเป็นกุศล จบ

หลวงพ่อบ : เขาถามถึงหลวงตา ไม่ใช่หลวงตาพระมหาบัว หลวงตาก็องค์หนึ่ง หลวงตา... แล้วเขาก็ถามนะ คำถามเลย

ถาม : เรื่อง “ถามเรื่องหลวงตา...”

กราบนมัสการหลวงพ่อบ กระผมเจอข้อความเรื่องราวเกี่ยวกับคำสอนของหลวงปู่มั่น ประวัติหลวงปู่มั่นบ่อยๆ ที่บอกว่ามาจากการจดบันทึก ที่อ้างว่าเป็นการจดบันทึกจากพระที่เคยอุปฐากหลวงปู่มั่นคือหลวงตาองค์นี้

กระผมสงสัยมานาน ทำไม่ไม่รู้จักหลวงตาท่านนี้เลย ท่านมีตัวตนจริงหรือไม่ครับ และมีข้อเท็จจริงระหว่างหลวงตาท่านนี้กับหลวงปู่มั่นมากน้อยแค่ไหนครับ รวมถึงเรื่องราวเนื้อหาของหลวงปู่มั่นที่มาจากการจดบันทึกถ่ายทอดของหลวงตาองค์นี้มีข้อเท็จจริงแค่ไหนครับ

ตอบ : หลวงปู่มั่นท่านมีตัวตนอยู่จริง แล้วมีลูกศิษย์ลูกหาอุปฐากล้อมหน้าล้อมหลังมากมายมหาศาล คนที่อุปฐากมากมายมหาศาลนะ แล้วมีหลวงตาองค์นี้ด้วยหรือไม่

มี แต่หลวงตาองค์นี้เวลาหลวงปู่มั่นท่านนิพพานไปแล้ว หลวงตาองค์นี้ท่านไปอยู่วัดหนองผือ สุดท้ายแล้วท่านก็สึกหาลาเพศไป ท่านสึกไป

คนที่มีคุณธรรม คนที่จะเป็นธรรมๆ เวลาเป็นพระจะสึกจากเพศของสมณะใหม่ เพศของพระๆ เวลาบวชเป็นพระหนุ่มผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงชัยของพระอรหันต์ แล้วเอ็งสึกหาลาเพศออกไป ไปมีครอบครัวมีลูกสามคน แล้วก็กลับมาบวชใหม่เป็นหลวงตานี้ไง นี่เป็นหลวงตา

แล้วการจดบันทึกๆ เขาเขียนหนังสือมา เราเห็นแล้วมันแบบว่ามันสะอิดสะเอียน มันรับไม่ได้ มันสะอิดสะเอียนเพราะอะไร เพราะว่าความเห็นของเขามันขัดแย้งกับข้อเท็จจริง

เวลา ๒๔ ชั่วโมงมันก็ ๒๔ ชั่วโมงวันยังค่ำ ไปอยู่ที่ไหนก็ ๒๔ ชั่วโมง แต่เวลามันบิดเบือนไป บิดเบือนไปไม่ลงสู่สัจจะความจริงใจ มันบิดเบือนกาลเวลาของมันไปเป็นนาฬิกาเงา แล้วแต่มันจะคาดมันจะหมายไปไง แล้วเวลาคาดหมายไปแล้วจะมาพิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่น ใจ เวลาพิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่นก็ในกลุ่มชนของเขาใจ นี่เวลาพิมพ์ออกมา

เวลาหลวงปู่มั่นท่านเทศน์มุตโตทัย เวลาท่านเทศน์มุตโตทัย หลวงตาท่านบอกท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย แล้วไอ้คนที่จดจำไปๆ จำนวนการเขียนมุตโตทัยมันยังแตกต่างกันเลย

แล้วหลวงตาท่านพูดเอง หลวงตาพระมหาบัว ไม่ใช่หลวงตาองค์นี้

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกเลยนะ เวลาหลวงปู่มั่นเทศน์ลึกซึ้งกินใจมากกว่านั้นนัก คำว่า “ลึกซึ้งกินใจมากกว่านั้น” เพราะอะไร เพราะหลวงตาพระมหาบัวตอนที่อยู่กับท่าน ท่านได้อุณาคามีแล้ว ท่านมาสิ้นกิเลสไปตอนหลวงปู่มั่นนิพพานไปแล้ว คนที่มีคุณธรรมในหัวใจมันฟังสิ่งใดแล้วมันเป็นข้อเท็จจริงนั้นนะ มันจะเป็นความจริงอันนั้น

ไอ้คนที่ม่กิเลส ไอ้อย่างเราฟังแล้วก็ทางโลกมันเป็นสมมุติแตกต่างกัน มันเป็นอันเดียวกัน เวลาพูดไ้ เวลาหิวกินข้าวอิ่มแล้วก็เหมือนกัน ไอ้เนื้มันเปรียบเทียบได้หิวกับอิ่ม แต่เวลาหิวกินอาหารอะไร ทำอย่างไร มันทำถูกหรือทำไม่ถูก เนื้มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้เลย

เพราะว่าเวลาหลวงปู่มั่นท่านนิพพานไปแล้ว พอหลวงปู่มั่นท่านนิพพานไปแล้ว หลวงตาท่านพูดไ้ เหมือนกับแผ่นดินล่มสลายเลย

แผ่นดิน หมายความว่า ในหมู่คณะของพระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นแตกกระสานซ่านเซ็นไปไม่มีจับติดกันได้เลย สุดท้ายแล้วหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาวท่านมาเป็นหลักเป็นชัยขึ้นมา พระกรรมฐานถึงได้มีที่หลบที่ซ่อน ถึงได้มีที่ปฏิบัติต่อเนื่องมา

ฉะนั้น เวลาที่หลวงปู่มั่นอยู่นะ เรื่องอย่างนี้ เวลาหลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่หลุย หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่คำดี หลวงปู่ชอบ หลวงปู่เจี๊ยะ ถ้าเป็นพระที่ดี มีสัมมาทิฐิ ความเห็นที่ถูกต้องดีงาม เวลาหลวงปู่มั่นท่านสั่งท่านสอนสิ่งใดมามันตรงตามข้อเท็จจริง

เพราะหลวงปู่มั่นท่านบอกว่า หลวงปู่เจี๊ยะ “ท่านเจี๊ยะ พวกพระทั้งหลายต่อไปให้ฟังท่านขาวนะ เพราะท่านขาวได้สนทนาธรรมกับเราแล้ว”

การสนทนาธรรม ธมฺมสภาจฺณา เอตมฺมํจฺลุมฺตุ ได้พูดธรรมะกันเป็นการถูกต้องชอบธรรมแล้ว แล้วท่านสั่งพระไว้เลย “ต่อไปนะ ให้ฟังพาหลวงตาพระมหาบัวนะ เพราะพระมหาบัวดีทั้งข้างนอก ดีทั้งข้างใน”

คำว่า “ดีข้างใน” ท่านแกจิด แก่ทำให้มันถูกต้องดังามได้ ดีทั้งข้างนอก ท่านทรงข้อวัตรไ้ เวลาครูบาอาจารย์บางองค์ท่านบอกว่าเห็นเป็นของเล็กน้อย ท่านทำตามความสะดวกของท่าน แต่หลวงตาท่านเก็บหอมรอมริบในสิ่งที่หลวงปู่มั่นท่านได้ประพฤติปฏิบัติมาที่หนองผือแล้วท่านทำมาเป็นความจริงไ้

ฉะนั้น เวลาหลวงตาอยู่กับหลวงปู่มั่น “หมู่คณะได้คิดถึงผมบ้างหรือไม่ ผมได้ทำคุณงามความดีไ้” ท่านก็พูดถึงตรงนี้ไ้

หลวงตาท่านยกมือเลยบอกว่า คิดเห็นอยู่ตลอดเวลา แต่ตอนนี้นงานของตัวเองคือยังไม่สิ้นกิเลส งานที่จำเป็นคืองานแก้ไขให้จิตใจของตนสิ้นไปก่อน

หลวงปู่มั่นว่า ไ้ ถูกต้อง ถูกต้อง ต้องให้ตัวเองสะอาดก่อน ถ้าตัวเองสะอาดแล้ว มันรู้ตามข้อเท็จจริงแล้ว สิ่งที่จะสืบต่อไปมันถึงจะเป็นความจริง

คนที่มันไม่รู้เรื่องแล้วมันไปบิณฑลัว พอไปฟัง ฟังอย่างหนึ่ง ฟังเรื่องอย่างนั้นแล้วก็เอามาเป็นเหยื่อเอาไปล่อปลา โฆษบุรุษตายเพราะลาภ ต้องการให้คนนับหน้าถือตาเอาคำพูดในท่ามกลางสงฆ์ เอาคำพูดในหมู่ของนักปฏิบัติไปพูดกับข้างนอก ไปพูดให้เขาเห็นว่าข้ามีความสำคัญ ข้ามีความแนบแน่น ข้าเป็นคนใกล้ชิด...ทุกวงการมีหมดนะ ทุกวงการ

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้ หลวงตาองค์นี้ เริ่มต้นตั้งแต่เราฟังมาจากหลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาตรงกัน สมัยที่ตอนหลวงปู่มั่นท่านใกล้จะสิ้นชีวิต มันมีพวกนี้คอยจับบันทึกๆ แล้วเวลาหลวงปู่มั่นท่านนิพพานแล้ว มันมีกลุ่มนี้กลุ่มใหญ่มากไปพิมพ์ประวัติหลวงปู่มั่น ไปพิมพ์ประวัติจะพิมพ์แจกกันในงานเผาศพหลวงปู่มั่น

หลวงปู่เจี๊ยะท่านเป็นคนดีนรณ เพราะหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาพระมหาบัวท่านภาวนาเป็นท่านรู้ถึงว่าอะไรจริงอะไรเท็จ ถ้าเป็นความจริง ทุกคนก็เชิดชูบูชาอาจารย์ของตน อยากให้อาจารย์ของตนเป็นที่นับหน้าถือตาเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้ามันเป็นเท็จ มันเป็นที่มันไปทอนความจริงความจ้งใจของครูบาอาจารย์เรา

หลวงปู่เจี๊ยะท่านตื่นนอนมาก สดุดทำแล้วขำวนี้ก็ไปถึงสมเด็จพระมหาธีรวงศ์ สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ท่านเป็นประธานงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่มน ท่านเรียกหลวงปู่เจี๊ยะเข้าไปโดยหลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟัง พอเรียกเข้าไป “อู่! วันนีไดนกระโณนแน ๆ เลย” เพราะท่านดุมมาก

ท่านก็เรียกหลวงปู่เจี๊ยะเข้าไป หลวงปู่เจี๊ยะเข้าไปก็บอก “เจี๊ยะ ทำไมประวัติหลวงปู่มนที่พระพวงนี้เขาพิมพ์กันทำไมจะแจกไมได้”

หลวงปู่เจี๊ยะท่านบอก “พระเดชพระคุณ หนังสือนี้ถ้าพิมพ์ออกไป อย่างมากคนที่ทำสมาธิได้มันก็ว่าเป็นสมาธิแหละ แต่ถ้าคนที่ไม่ได้มันไม่รู้ มันไม่มีเหตุมีผล คนเขาจะบอกว่าหลวงปู่มนทำได้แค่สมาธิไง”

“เออ! ท่านเจี๊ยะพูดมีเหตุผล”

สมเด็จพระมหาธีรวงศ์ท่านสั่งระงับไ้เรื่องการพิมพ์หนังสือตอนเผาศพหลวงปู่มน ะงับไมให้แจกๆ เยอะเยะ แล้วตอนหลังมาพิมพ์พวกเอสซี พวกมาพิมพ์กัน ที่มาพิมพ์ตอนหลังนี้ ไ้พวกนี้ที่ระงับๆ ไ้ ที่ห้ามทำๆ นะ

ห้ามทำๆ เพราะมีผู้รู้จริง แล้วมีผู้ที่มีอำนาจสั่งการได้ไ้ แต่พอสดุดทำแล้วเรื่องนี้มันก็จิตจางไป พอจางไปมันก็มาเผลอตอนที่ว่าไ้พวก ๑๘ มงกุฎด้วยกันมันก็ไปจับกลุ่มกันไ้ พอมันไปจับกลุ่มกันมันก็ว่าหลวงปู่มนว่าอย่างนั้น

หลวงปู่มนว่า มันก็มาเกี่ยวในสมัยกึ่งพุทธกาลนี้ ไ้ันนั้นก็พุทธพจน์ ไ้ันนั้นก็พุทธพจน์ โลกจะแตก น้ำจะท่วม

หลวงตาบอกว่า น้ำจะท่วมปอด

นี่อ้างแต่พุทธพจน์ อ้างพุทธพจน์ ชาวพุทธนี้เชื่อไปครั้งหนึ่งแล้วนะ เพราะมันมาจากพระไตรปิฎก แล้วเราก็อ่านพระไตรปิฎกมา ๒ รอบ ๓ รอบ เวลาบอกพุทธพจน์ๆ มันไม่มี มันขัดแย้งเลย เวลาบอกโลกจะแตก

ในพระไตรปิฎกมีอยู่เกลื่อนกลาดเลย มีอยู่เต็มไปหมดเลย อจินไตย ๔ พุทธวิสัย กรรมฉาน โลก เป็นอจินไตย มันจะแตกตรงไหน มันแตกอย่างไร

แต่ทางวิทยาศาสตร์ว่ามันจะแตกข้างหน้า มันแตกข้างหน้าก็ให้มันแตกข้างหน้าไป นี่พูดถึงมันมีมากมายมหาศาลนะ มันมีมากมายมหาศาล

คูลี เวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน เวลาหลวงตาท่านจะลาหลวงปู่มันไปวิเวก ท่านไม่ยอมให้หลวงตาไปเลย เพราะหลวงตานี้เนะ อยู่แล้วควบคุมพระพวกนี้ได้ เพราะท่านเป็นหัวหน้าควบคุมดูแล ท่านบอกเลย ในวัดป่าบ้านหนองผือท่านเหมือนกับบ่อกกลางวัด ท่านรับผิดชอบหมด รับผิดชอบเวลาไม่ให้ไปกระเทือนหลวงปู่มันไง

เวลาทำอะไรกระทบกระเทือน เวลาหลวงปู่มันท่านจะเ็ด ท่านบอกว่า “เกล้าผู้น้อยเป็นผู้ผิดเองครับ” ท่านรับจากหลวงปู่มันมาแล้วท่านก็ไปเล่นกับพวกนี้ พวกนี้มันพวกคอยปลิ้นคอยปลี่ยนมาทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาสิ่งที่มันว่าในปัจจุบันนี้หลวงตา.... เราจับไม่ได้หรอก เพราะมันไปพิมพระลิก วันวาน ไปพิมพ้อะไรกันนะ ไรสาระ คำว่า “ไรสาระ” นะ เขาบอกว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้แบบนี้ แล้วบอกว่าหลวงปู่มันพูด ไรที่จับไม่ได้คือว่าหลวงปู่มันพูด

เพราะอ้างตัวเองว่าเป็นผู้อุปัฏฐากหลวงปู่มัน แล้วหลวงปู่มันได้พูดไว้อย่างนั้นๆ พอพูดอย่างนั้นปั๊บมันขัดแย้งกับพระไตรปิฎก มันขัดแย้งกับพุทธประวัติ ถ้ามันขัดมันแย้งกับพุทธประวัติเนะ เออ! จริงหรือที่หลวงปู่มันจะพูด

หลวงปู่มันพูด พูดสิ่งที่ขยายความกว้างขวางกว่าในพุทธประวัติที่จารึกไว้ กว้างขวางกว่าให้มันถูกต้องชัดเจนนั้นนะ มันกว้างใหญ่ไพศาล

ในธรรม ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ ธรรมถ้ามีขัดมีแย้งกันไม่ใช่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีขัดไม่มีแย้งกัน มีแต่การส่งเสริม ส่งเสริมขึ้นไปให้กว้างขวางลึกซึ้งขึ้น

ฉะนั้น สิ่งที่ว่ามันเป็นความจริงๆ มันไม่มี เพียงแต่หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นธรรม หลวงปู่ชอบ เวลาเป็นธรรมขึ้นมาเนะ สิ่งใดมันไม่ใช่เรื่องของเรา ท่านจะไม่พูดถึง ใครจะดีใครจะชั่วมันเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา

แต่พอหลวงตา... เขากลับมาบวชใหม่ เวลาเขาอยู่ที่หนองผือเขาสึกไป ไปมีครอบครัวมีลูกสามคน เลยกลายเป็นหลวงตาเฒ่า

แล้วเวลาสึกไปแล้วกลับมาบวชใหม่มันก็บอกถึงหัวใจแล้ว ถ้ามันจะสละเพศสมณะออกไปเพื่อไปมีครอบครัวแล้วจะมีความจริงในใจหรือ ถ้าคนที่ไม่มีความจริงในใจจำคำพูดของหลวงปู่มันมามันจะมีข้อเท็จจริงอะไร

เราเห็นแล้วมันแบบว่าไร้สาระมาก

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ สิ ในประวัติหลวงปู่มันโดยของหลวงตาพระมหาบัว สิ่งที่ว่า ๘ ปีท่านอยู่กับหลวงปู่มัน มันเห็นกับตา ได้สัมผัสกับใจ ได้ถามหลวงปู่มันเอง แล้วถ้าก่อนหน้านี้หลวงปู่มันท่านไม่ได้เล่าให้ฟัง ช่วงที่ว่าตั้งแต่ท่านบวชก็ไปถามหลวงปู่ขาว ช่วงที่หลวงปู่ขาวอยู่กับหลวงปู่มัน ไปถามหลวงปู่ชอบ สิ่งในช่วงที่องค์ไหนอยู่กับหลวงปู่มันท่านก็ไปถามถึง ใ้ฉันมันเป็นเรื่องประวัติชีวิตท่านนั่นเอง

แต่ประวัติธรรมะ ประวัติที่ว่าเป็นปุณณแล้วพยายามจะประพฤติปฏิบัติเข้ามาเข้าสู่สังฆธรรม แล้วบุคคล ๔ คู่ หัวใจที่มันขึ้นเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป ถ้าผู้รู้ไม่จริงมันจะรู้ได้อย่างไร ดูสิหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ขาว นี่ของจริงทั้งนั้น

เวลาของจริงทั้งนั้น เช่น หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นหลวงตาท่านพูดเลย เวลาไปคุยกับหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นท่านจะพูดถึงตอนที่ไปอยู่กับหลวงปู่มันที่เชียงใหม่ บอกว่า แหม! มันกินใจ นี่ความจริงกับความจริงมันเป็นอันเดียวกัน มันสื่อถึงกัน

แต่หลวงตาองค์นี้สึกไป สึกไปจากพระ หนึ่ง สึกไปจากพระแล้วมาบวชเป็นพระใหม่ พอบวชเป็นพระใหม่ สิ่งที่ว่าเอามาพิมพ์อะไร หลวงปู่เจี๊ยะคัดค้านไว้ตั้งแต่สมัยสมเด็จพระสังฆราช

“เจี๊ยะ ทำไมหนังสือพวกนี้ยังแจกไม่ได้ล่ะ”

“แจกไม่ได้หรอกพระเดชพระคุณ ถ้าแจกไปแล้ว ถ้าคนเขามีวิฤติภาวะเขาจะบอกว่าหลวงปู่มันทำได้แค่สมาธิ ติดแค่สมาธิ”

แล้วเดี๋ยวนี้ก็เป็นอย่างนี้ไง ไฉสอนๆ สมาธิกันอยู่นี้ ทำได้แค่นี้ หลวงปู่เจี๊ยะท่านคัดค้านเลย ถ้าแจกไปเขาจะว่าหลวงปู่มันทำได้แค่สมาธิ แต่ในพระพุทธศาสนาไม่ได้สอนเรื่องสมาธิ สอนเรื่องมรรค ๘ เรื่องอริยสัจ เรื่องสัจจะความจริง มันเกี่ยวพันกันไปหมดนะ

ผู้ที่มีวุฒิภาวะรู้ได้แค่นั้น รู้ได้แค่นั้นก็สื่อได้แค่นั้น สื่อได้แค่นั้นแล้วก็บอกว่าหลวงปู่มันพูดอย่างนั้น ถ้าสื่อโดยที่หลวงปู่มันพูดอย่างนั้น ถ้าเราไม่เข้าใจเราก็ควรจะวงเล็บไว้ว่าหลวงปู่มันท่านพูดอย่างนี้ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้เท่าอย่างนั้น

นี่ไม่อย่างนั้นเลย หลวงปู่มันพูดอย่างนี้ หลวงปู่มันพูดอย่างนี้ นี่มันยัดเยียด มันยัดเยียดเลย แล้วมันจะคิดมันจะเขียนอย่างไรก็ได้ มันบอกหลวงปู่มันพูด แล้วบอกเขาเคยเป็นอุปัฏฐาก

เวลาครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมนะ ท่านจะพูดหลังไมค์ ถ้าพูดหลังไมค์ ท่านสั่งสอนว่าการพฤติกรรมอย่างนี้มันทำแล้วมันกระทบกระเทือน พฤติกรรมอย่างนี้

อย่างเช่นคนเดินหลงทาง เราอดอ้างว่าตัวเองเป็นไกด์นำทางที่ยอดเยี่ยม แต่แล้วมันก็เดินหลงทางวนอยู่ในป่า มันจะเป็นไกด์นำเที่ยวในป่านั้นได้อย่างไร

ไกด์ที่เขาจะพานักท่องเที่ยวเดินป่าเที่ยวป่า เขาต้องรู้ทาง เขาต้องรู้ทิศทาง เขาต้องรู้ว่าควรไปไม่ควรไป รู้ถึงคนที่ว่ามันเป็นที่ชัน ที่ลื่น ที่ไม่ปลอดภัย ที่มีสัตว์ร้าย คนที่เดินไปเขามีศักยภาพจะรักษาตัวเขาได้มากน้อยแค่ไหน ไกด์เขาจะรู้ขนาดนั้นนะ

ไฉนี้บอกว่าเป็นผู้อุปัฏฐากยอดเยี่ยม แต่เดินหลงทาง เดินหลงทางจนสละเพศสมณะ ออกไปเลย แล้วกลับมาบวชใหม่ บวชใหม่ก็เอาสิ่งนี้มา

เพราะว่าโดยธรรมชาตินะ เอกสารหนังสือเป็นสาธารณะ เราก็ได้เห็นเหมือนกันนะ เราเห็นแล้ว แล้วหนังสือตอนที่เห็น เราเคยส่งไปให้หลวงตาพระมหาบัวดูแล้ว หลวงตาพระมหาบัวส่งไว้เลย “ซื่ออย่าไปเขียนมัน” คืออย่าไปได้ไปแย้ง ไปเขียนมัน มันเป็นเรื่องให้สังคมเขาสนใจอีก

หลวงตาสั่งเราเอง “ซื่ออย่าไปเขียน”

อย่าไปเขียน อย่าไปสร้างประเด็นขึ้นมาให้เป็นประเด็นให้สังคมเขาแสวงหาเขาสนใจ ถ้ามันเป็นชี ถ้าเอาไปใส่ต้นไม้มันจะเป็นปุ๋ย ถ้าเอาไปละเลงในทะเลมันก็จะหายไป

ไ้ประเด็นความเห็นผิด ไ้ที่ว่าข้อความของเขาที่เขาเขียนของเขา ถ้ามันมีอยู่ ถ้าไม่ไปสนใจมัน มันก็จะเลือนหายไป เพราะมันไม่มีคุณค่า มันไม่มีข้อเท็จจริง มันไม่กินใจหรอก แต่ถ้ามันเป็นจริงนะ มันแทงหัวใจนะ

เวลาธรรมชาติของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ธรรมชาติของหลวงปู่ฝั้น ธรรมชาติของหลวงตา มันแทงหัวใจนะ

หลวงตาท่านสอนเราเอง ก็เลสมันอยู่ได้จิตได้สำนึก ธรรมะมันเหมือนกับสังขธรรม มันจะซึมเข้าไปกลางหัวใจไปถึงใจดำ ถ้าไปถึงใจดำมันชนลูก นี่มันจะถึงกิเลส แล้วมันถึงกิเลสมันจะแก้ไขอย่างนั้น ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของท่านพูดเพื่อประโยชน์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงมันจะเป็นความจริงแต่ไม่เป็นประโยชน์ ท่านก็ไม่พยากรณ์ คือท่านไม่พูด ถึงจะเป็นความจริงแต่ไม่เป็นประโยชน์กับใคร ท่านก็ไม่พูด ท่านจะพูดแต่สิ่งที่เป็นความจริงและเป็นประโยชน์กับคนคนนั้น

เวลาพระบวชผู้เฒ่าจะเข้าป่าเข้าเขาก็กะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปขอกรรมฐานจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็จะให้หัวข้อให้ท่องบ่นอย่างนี้ แล้วเข้าป่าเข้าเขาไปอย่างนี้ ทำอย่างนั้นจนสำเร็จเป็นพระอรหันต์ๆ

นี่เป็นทั้งความจริงด้วย เป็นข้อเท็จจริงด้วย แล้วมันจะเป็นประโยชน์กับคนคนนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจะพยากรณ์

หลวงตาท่านพูดไว้ ถ้าประวัติหลวงปู่มั่นที่ท่านไปศึกษามานะ ถ้าเอาเป็นความจริงทั้งหมด สิ่งที่จะเขียนเป็นประวัติหลวงปู่มั่นยังมีอีก ๓๐ เพอร์เซ็นต์ ท่านบอกที่ท่านเก็บข้อมูลมา ๑๐๐ เพอร์เซ็นต์ แต่ท่านเขียนประวัติหลวงปู่มั่นแค่ ๗๐ เพอร์เซ็นต์ ท่านบอกอีก ๓๐ เพอร์เซ็นต์ ถ้ามันอยู่ในประวัติหลวงปู่มั่นแล้ว มันจะเหมือนทำให้คนที่ แห่! มันเป็นเรื่องลึกลับ เป็นเรื่องที่เกินกว่าหัวใจมนุษย์จะเข้าใจได้

แล้วเวลาประวัติหลวงปู่มั่นที่หลวงตาท่านเขียน ขนาดนี้ท่านยังบอกเลย บุรุษคนหนึ่งจะมีพฤติกรรมขนาดนี้ได้จริงหรือ ประวัติหลวงปู่มั่นนี้ ขนาดเขียนเป็นความจริงอย่างนี้ยังมีคนแย้งอยู่ว่ามันจะจริงหรือๆ แล้วถ้ามันอีก ๓๐ เพอร์เซ็นต์เขียนเข้าไป

นี่พูดถึงเป็นข้อเท็จจริงด้วย แล้วมันจะเป็นประโยชน์ให้คนที่เขาเริ่มแบบว่ามันเกินเลยกว่าความรู้สึกของโลก หลวงตาท่านเก็บไว้ ไม่ได้ลงในประวัติหลวงปู่มันอีก ๓๐ เปอร์เซนต์

ท่านพูดตอนที่ท่านพิมพ์ประวัติหลวงปู่มัน ตอนนั้นนะเราเริ่มเข้าไปในบ้านตาดแล้ว แล้วท่านไปเก็บข้อมูลจากพระองค์ใด พระองค์ใดพูดถึงว่าสมัยที่ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน แล้วหลวงปู่มันพูดอย่างไร หลวงปู่มันมีความเห็นอย่างไร ท่านก็บันทึกๆ จดไว้เป็นข้อมูล แล้วท่านจะมาเขียน

ท่านเล่าให้เราฟังหมดนะ ท่านไปหาหลวงปู่ขาว ที่ไปบ่อยๆ ก็ไปเก็บข้อมูลนี้ ไปหาหลวงปู่ชอบก็ไปเก็บข้อมูลนี้ แล้วพอท่านเก็บข้อมูลมาเรื่อยๆ จนมา พ.ศ. ๒๔๘๘ หรืออย่างไรที่ว่าท่านเข้าไปอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกว่าเก็บข้อมูลมาถึงตั้งแต่หนองผือ ท่าน เฮ้อ! เพราะ ๘ ปีท่านเป็นคนอุปัฏฐากอยู่ ๘ ปีท่านดูแลอยู่ จบเลย แล้วท่านเขียนประวัติหลวงปู่มันมา

ประวัติหลวงปู่มันเขียนเพื่อเชิดชูครูบาอาจารย์ของเรา เขียนเพื่อเชิดชูว่าหลวงปู่มันท่านมีตัวตนอยู่จริง พฤติกรรมความเป็นจริงเพื่อประโยชน์กับสังคม

ไม่ใช่เหมือนกับพระหลวงตาองค์นี้ ไปเขียนเรื่องหลวงปู่มันพูดนะ แล้วมันขัดมันแย้งกับพุทธประวัติ มันขัดมันแย้งกับพระไตรปิฎก ไม่ใช่คิดว่ามันขัดมันแย้งกับธรรมะนะ

แล้วหลวงตา ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ ท่านเป็นพระอรหันต์ คำว่า “เป็นพระอรหันต์” กับภูมิธรรมของหลวงปู่มันที่เป็นพระอรหันต์มันสื่อกันได้เหมือนคนที่มีวุฒิภาวะเสมอกันคุยกันเข้าใจกัน มันไม่มีอะไรที่มันจะผิดพลาดหรอก

แต่หลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์ พระหลวงตาองค์นี้เป็นปุถุชน มันป็นกระดะโดฟังอย่างไรมันก็ไม่เข้าใจ หลวงปู่มันท่านพูดอย่างนี้เพื่อประโยชน์อย่างนี้ เขาก็คิดไปอีกอย่างหนึ่ง เขาคิดไปอีกอย่างหนึ่ง เขาเห็นไปอีกอย่างหนึ่ง เขาถึงจดจำไว้อีกอย่างหนึ่ง จดจำไว้ได้ว่าวุฒิภาวะสมองเขามีแค่ไหนเขาก็จดจำไว้อย่างนั้น แล้วจดจำแล้วเวลาเขียนออกมามันขัดมันแย้งกับในพุทธประวัติอีกต่างหาก

นี่พูดถึงนะ แหม! เขียนมาให้เราได้พูดบ้าง มันอัดอั้นตันใจไว้เยอะ เห็นมามาก เห็นมามากเพราะอะไร เพราะมันเป็นผู้ที่แสวงหานั้น เรา ภาษาเรา เราเกิดไม่ทันหลวงปู่มัน หลวงปู่มัน

ท่านนิพนพาน ๒๔๙๒ เรายังไม่เกิดเลย แล้วเรื่องหลวงปู่มันเรายังไม่รู้ใหญ่อเลย เพราะเราเกิดก็ยังไม่เกิดไม่ทันเลย

แต่เราศึกษาเราค้นคว้า เพราะว่าป็นเอกบุรุษ เป็นผู้ที่เชิดชูยกย่องศาสนาพุทธเราขึ้นในประเทศไทย ชูธงที่ล้ม ธงที่ไม่มีใครเห็นคุณค่า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านยกขึ้น ชูธงปักธงไว้ในเมืองไทย แล้วเราพยายามชวนชวาศศึกษา เราก็คศึกษา

ถ้าเรื่องอย่างนี้ละ เรายื่นชักหลวงตา ชักหลวงปู่เจี๊ยะ ชักวันยังค่ำ ชักทุกวันเลย จนหลวงตาท่านบอก “ไอ้หงบ มึงนะปัญญามาก เอาเข็มขัดรัดไว้ละเดี๋ยวลองมึงจะแตก”

เพราะชักมากนี่แหละ อยากรู้อยากเห็น ก็เกิดไม่ทันละ เออ! ถ้าเกิดทันเราก็จะได้เห็น นี่เราเกิดไม่ทัน เรายังไม่เกิดเลย ที่นี้ยังไม่เกิด แต่ว่าหลวงตาชักหลวงปู่เจี๊ยะเราชักหมดนะ โอ้ย! เยอะแยะ

พระที่เข้าไปอยู่กับหลวงปู่มันแล้วมันมีปัญหาแล้วหลวงปู่มันไล่ออกๆ ไอ้คนที่ว่ามีชื่อเสียงๆ ในปัจจุบันที่ว่าลูกศิษย์หลวงปู่มันๆ ความจริงหลวงปู่มันไล่ออก ไล่ออกไม่ให้อยู่หนองผือละ พวกนี้ไม่เคยอยู่กับหลวงปู่มัน

ไอ้ที่ว่าอ้างหลวงปู่มันๆ เขาเคยเข้าไปหาหลวงปู่มันแล้วหลวงปู่มันไล่ออก ไล่ออกเพราะพฤติกรรม ไล่ออกเพราะไม่เชื่อฟัง ไล่ออกเพราะจิตใจไม่สมควรแก่ธรรม ถ้าจิตใจสมควรแก่ธรรมมันต้องมีกตัญญูกตเวที ลูกต้องเคารพพ่อแม่ ถ้าลูกศิษย์ไม่เคารพอาจารย์ ท่านไล่ออกๆ แล้วพวกนี้ไล่ออกไปแล้วมันก็อยู่รอบๆ หนองผือนั่นละ ไม่ได้อยู่หนองผือ ไม่ได้อยู่

นี่เป็นคำยืนยันจากหลวงปู่เจี๊ยะ เป็นการยืนยันจากหลวงตาพระมหาบัว ยืนยัน เพราะท่านอุปัฏฐากหลวงปู่มันมาด้วยกัน

ถ้ามันเข้ากันโดยธาตุนะ ตั้งแต่เราขึ้นไปทางภาคอีสาน หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงตาพระมหาบัว ท่านจะเป็นหมู่คณะที่รักชอบพอกัน ครอบครัวกรรมฐานที่เขารักใคร่ชอบพอกัน เพราะมันเป็นธรรมเหมือนกัน คนที่มีจิตใจเป็นธรรม สิ่งที่คุณธรรมอันนั้นมันเหมือนกัน ท่านถึงรักกัน รักกันเป็นห่วงเป็นใยต่อกัน ดูแลรักษากัน

ลูกศิษย์หลวงปู่ขาวไปกราบหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนจะถามถึงความเป็นอยู่ของหลวงปู่ขาว ลูกศิษย์หลวงปู่ขาวมากราบหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนจะถามถึงความเป็นอยู่ของเขา ลูกศิษย์หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว ลูกศิษย์ของใครมากราบหลวงตาพระมหาบัว พระมหาบัวจะถามถึงอาจารย์เป็นอย่างไร อาจารย์มีความสุขหรือไม่ นี่ครอบครัวกรรมฐานที่เป็นธรรมเขารักใคร่ชอบพอกัน

แล้วรักใคร่ชอบพอกัน คำพูดที่จะขัดจะแย้งกัน ความเห็นที่จะแตกต่าง เขาจะคุยกันได้ใหม่ คนที่รักกันชอบกัน สิ่งที่มีจะขัดแย้งกันโดยทฤษฎีมันจะมีใหม่ ถ้าใครมีทฤษฎีที่ขัดแย้ง เขาก็คุยกัน ฆมฺมสากัจฉา เอตมฺมํคลมฺมุตฺตมํ เป็นการสมดุลงสมควรพอดีแก่ธรรม สัจธรรมกับสัจธรรมเป็นอันเดียวกัน มันจะสมควรพอดีแก่ธรรม

มันไม่ใช่หลวงตา... นี่หรือก มันเขียนแล้วมันขัดมันแย้ง

อ่านคำถามทบทวนนะ “กราบนมัสการหลวงปู่ กระทบเจตสิกเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงตา... กระทบพบเจตสิกเรื่องราวเกี่ยวกับคำสอนของหลวงปู่มัน คำสอนหลวงปู่มันประวัติหลวงปู่มัน ป่อยๆ ที่บอกว่าจากการจดบันทึก การจดบันทึกของพระอุปัชฌาย์หลวงปู่มันชื่อหลวงตา... กระทบสงสัยมานาน ทำไมไม่รู้จักหลวงตาองค์นี้เลย ท่านมีตัวตนจริงหรือไม่ และมีข้อเท็จจริงระหว่างหลวงตาท่านนี้กับหลวงปู่มันมากน้อยแค่ไหน”

เพื่ออธิบายมานี้ มีตัวตนอยู่จริง แต่ตัวตนอยู่จริงท่านเคยเป็นพระอยู่กับหลวงปู่มัน แล้วท่านก็ตั้งตัวอยู่พักหนึ่งแล้วสึกไป สึกไปมีครอบครัวพักหนึ่ง แล้วพอบั่นปลายชีวิตท่านก็มาบวชเป็นหลวงตา แล้วก็ให้พระหลายๆ องค์เชิดขึ้นมามีอยู่กับหลวงปู่มัน แล้วเอาคำพูดของท่านไปปลงล้างคุณธรรม ปลงล้างความเป็นจริงของหลวงปู่มัน เราพูดอย่างนี้เลยนะ

คุณธรรมความเป็นจริงของหลวงปู่มันมันสิ่งที่น่าเชิดชูบูชา พวกนี้แอบอ้างว่าใกล้เคียงมีมูมมอทัศน์คติ แต่ถ้าเป็นมูมมอในธรรมมันเหมือนกับการปลงล้างการบั่นทอน บั่นทอนความจริงของหลวงปู่มัน

แต่ความจริงธรรมะไม่เคยเสื่อม สัจจะความจริงไม่เคยโดนบิดเบือน ไม่มีใครสามารถบิดเบือนสัจจะความจริงได้ ไม่มีใครสามารถบิดเบือนธรรมะได้ เป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ แต่มัน

เสื่อมที่ใจบุคคล เสื่อมจากหัวใจของคนทีบิตเบียนที่เขียนบันทึกไว้ จนเขาเขียนมาถามว่า ผมสงสัยข้อความพวกนี้มากเลย มากเลย

กาลามสูตร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ให้พิสูจน์ตรวจสอบให้พิสูจน์ตรวจสอบนะ แม้แต่ลูกศิษย์หลวงตาพระมหาบัว เราก็อยู่กับหลวงตาพระมหาบัวมานี้ คนที่เห็นเหมือนกับไอ้หงบนี้ไม่มีเลย ตอนนี้เขากำลังจะล้อเราว่าเราเห็นผิดอยู่

มันกินใจ มันเข้าไม่ถึงใจ ถ้าเข้าไม่ถึงมันก็คือไม่ถึงใจ ถ้าเข้าถึงแล้วมันไม่มีเรื่องราว

นี่บอกว่า เรียกขวัณ ขวัณมันหายไป ขวัณของครอบครัวกรรมฐานมันหายไป ไปอยู่ในลาภ ในสักการะ ไปอยู่ในชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ ไปอยู่ที่เงินทองยศถาบรรดาศักดิ์ ขวัณของกรรมฐานมันหายไป หายไปอยู่กับเรื่องของโลก มันไม่อยู่กับขวัณกำลังใจ หัวใจอยู่ที่มีขวัณมีกำลังใจที่หัวใจนี้ นี่ขวัณหาย มันหายมานานแล้ว มันหายจนไม่มีอะไรสิ่งใดเหลือหลงในใจ

แล้วถ้ามันจะเป็นความจริง เราตั้งใจ

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่เรารู้ตอนนี้ แล้วบอกว่า แล้วหลวงพ่อกับเรามาจากไหนละ

ถ้าเรายืนยัน เราไม่เคยคิดขึ้นเอง ไม่เคยพูดเอง เรื่องที่เกิดขึ้นมันมีที่มาที่ไป มันมีเหตุมีผล แล้วเราถามนะ หลวงปู่เจี๊ยะ เราอยู่กับท่านทั้งคืนๆ แล้วทุกคืนเกือบทั้งคืน คุณกับทุกคืนๆ แล้วก็หลวงตา

เราเอาทั้งของหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตา ถ้ามึงทั้งสองฝั่งสองฝ่าย เราถามทั้งสองทางเหมือนกับฟังข่าวหลายๆ ทาง แล้วทางนั้นเรารู้จากหนังสือ ดูจากพฤติกรรมของเขา ดูจากสิ่งที่น่าเชื่อถือ มันไม่น่าเชื่อถือ

นิสัยเรานะ ที่ไหนมันน่ารังเกียจ ไม่น่าเชื่อถือ เราไม่เคยเข้าไปเหยียบเลย เราไม่เคยรู้จักพวกนี้เลย แต่เราอยู่กับครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง ถ้าศึกษาแล้วมันเป็นความจริง เราอยู่กับท่านแล้วเวลาจะค้นหาเราก็ค้นหาของเราเป็นความจริงขึ้นมา ฉะนั้น กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ

แล้วบอกว่า ความจริงมันหายไปจากพวกนี้นานแล้ว แต่ความจริงมันมีอยู่จริงกับหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น กับครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง

มันไม่มีความจริงอยู่ในใจฉันนั้นแล้วเขาก็ทำของเขาอย่างนั้นนะ

ฉะนั้น ถ้าพูดแรงไป เราอยากจะพูดหมดเปลือกเลยละ นี่ขนาดว่าเขียนมานะ เขียนมานี้ เราตีความเป็นสองอย่าง เขาเขียนมาจริงหรือเขาเขียนขุดบ่ล่อปลาให้เราพูดก็ไมรู้ บางคนก็อยากรู้เรื่องดีๆ นะ แล้วก็เขียนมาให้พระสงฆ์พูด

แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่องสังคม เรื่องวัฒนธรรม เรื่องประเพณี เรื่องภายนอก แต่เรื่องจริงๆ คือมรรค ๔ ผล ๔ คือสัจจะความจริงในใจของตน มันมีจริงหรือไม่มีจริง

ถ้ามีจริงนะ พระอานนท์สละชีวิตเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านบอก ถ้าเป็นไปได้ ถ้าท่านสละชีวิตของท่านเพื่อให้หลวงปู่มันยังมีชีวิตอยู่ ท่านไม่เคยคิดเลย ไม่เคยลังเลเลย ท่านเสียสละได้ทั้งหมด

ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันเคารพบูชากันอย่างนั้น มันไม่เอามาเป็นสินค้า ไม่เอามาบิดเบือนให้สังคมเขาโลเล ให้สังคมเขาลังเล เพราะมันไม่จริงในใจใจ

แต่ถ้ามันจริงในใจนะ สละชีวิตได้เพื่อครูบาอาจารย์ได้หมดเลย เรื่องนี้เรื่องเล็กน้อยมาก สำหรับผู้ที่เป็นจริงนะ แต่ผู้ไม่เป็นจริง เห็นแก่ลาภ เห็นแก่การะ เห็นแก่ชื่อ เห็นแก่เสียง เห็นแก่หมดเลย แล้วชีวิตนี้ของกู กูไม่ให้ใคร กูจะเอาไว้เพื่อหาผลประโยชน์กับกู เอวัง